

Skolelærer, han sætter det endelig igjennem at komme paa Seminariet, og han kommer til at betragte dette Kald som det Høieste, det Vigtigste, det Helligste i Verden. Tag en Anden; han har maaste ikke kunnet faae sin Embedsexamen, og saa tænker han: Ja, saa maa jeg se at blive Skolelærer. Eller han har været Kjøbmand, og det er ikke gaaet ham heldig, og saa tænker han: Ja, saa faar jeg at tage til Talle med at blive Skolelærer. De bestaa Examen, og ved Examen staa de lige godt, men den Enes Karakter er bedre, den Enes Villie er hedre. For ham staa den Stilling, han har opnaaet, som noget af det Høieste i Verden, for den Anden staa det som Noget, man maa tage til Talle med; denne forskjellige Betragtning vil have aldeles forskjellig Virkning. Saaledes tror jeg, at det har en stor Betydning, at de, der skulde være Officerer — jeg siger ikke, at de udelukkende skulde uddannes ad den Vej, — men at de fra Drengesaarene skulde blive gennemtrængte af Bevidstheden om deres fremtidige Opgave. Ogsaa i en anden Henseende kan jeg ikke slutte mig til den Udvikling, der har fundet Sted. Mine Herrer, det forekommer mig, at det, vi lægge Vind paa at uddanne, er Rekruter og ikke Soldater. Naar vi se, hvad der i andre Lande kræves til at udvilde en Soldat, og sammenligne det med det, som vi mene, er tilstrækkeligt, er det aabenbart, at det ikke vil kunne taale nogen Sammenligning. Det gjælder ikke blot om, at jeg har en vis Jærdighed, men om, at det gennemtrænger hele mit Væsen saaledes, at jeg paa Kampens Dag ikke svigter. Det staa for mig tilbels saaledes, som om man vilde bygge Huse, det ene efter det andet, men ikke gav dem Tag. Saaadan er den ufuldendte militære Uddannelse, der efter min Opfattelse bliver vor udfærdigede Masse til Del. Jeg veed godt, at man i Almindelighed beraaber sig paa, at man vil have en Folkevæbning. Ja, men en Folkevæbning bestaar ikke deri, at den Tid, som man giver til Hærens Udvikling, indskrænktes mere og mere; den bestaar deri, at man tager Drengen i Skolen og giver ham en Forberedelse, en gymnastisk Undervisning, og derpaa ikke slipper ham, men vedbliver at øve ham paa de Tider, der passer med det praktiske Liv, og saaledes, at der ad denne

Vej gives ham en saadan Uddannelse, at han virkelig bliver fuldt udvillet, at han virkelig bliver istand til at optræde som en Fædrelandsforsvarer. Vi vente paa det Geni, der skal komme, og som skal kunne gennemføre en saadan Reform, thi de løselig udtalte Tanker have jo ikke megen Betydning. Det er altsaa denne Lovs Stilling dels til de almindelige politiske Forhold, dels til vor særlige militære Uddannelse.

Naar jeg nu spørger om denne Lovs Forhold til Ministeriet, ja, da har jeg ikke hørt Andet end Anerkjendelse af den høitærede Forsvarsministers Dygtighed; men jeg kan dog ikke negte, at det vilde være mig kjærere, om dette Lovforslag, forsaavidt det vedrører Landforsvaret, var blevet forelagt af en Mand, hvis Livsstudium og Livsopgave det havde været at lysle dermed. Hvoraf kan det dog komme, at Ministeriet ikke kan staffe en særlig Krigsminister; hvoraf kan det dog komme, at det er brugt den ene Krigsminister efter den anden? Vide De, hvoraf det kommer? Parlamentarismen er trængt ind i Armeen; deraf kommer det! Ja, De ville gjøre Indsigelse og sige, at det er langt fra dem; de anse Parlamentarismen som noget Afstyrligt, men dog er Parlamentarismen trængt mere og mere ind hos dem. Den Opfattelse er trængt ind, at, naar de skulde komme med Forslag, saa ville de ogsaa kunne sætte deres Forslag igjennem; ellers ville de ikke have Noget med den Tjeneste at gjøre. Det er dette, der har drevet den ene Krigsminister efter den anden ud fra den Post, han har indtaget, saa at man tilsidst ikke har kunnet faae nogen Anden end den høitærede Marineminister. Det er ret interessant at se, hvorledes Parlamentarismen af sig selv kan gjøre sig gjældende. Parlamentarismen har en Fader og en Moder. Hvad er Parlamentarismens Fader? Folkevilliens Krav. Og hvad er Parlamentarismens Moder? Det er Magthavernes Vresfølelse, at de maa kunne sætte igjennem det, de foreslaa. Det blev udtalt fra Ministerbænken, at man har Haab om, at dette Forslag nu skal blive vedtaget. Har man virkelig det Haab? Er dette Haab virkelig tilstede, eller er det blot Noget, man kan udtrykke med, at det vilde være En kjært? Man vil altsaa se, at det er nogen Mvov, der mangler i Ministeriets Forhold til dette Lovforslag, den nemlig, at det ikke foreslægges